

El piset del sol i la lluna

Un bon dia d'ara fa molt i molt temps, com ara una tona de segles i una mica més i tot..., el Sol va pensar de fer una visita a l'aigua. No l'havia vista des de l'època de l'escola. El Sol, que es recordava de quan jugava amb l'aigua a l'hora del pati, va marxar molt content cap a veure la seva amiga.

El sol va caminar tant per arribar allà on vivia l'aigua que se li van inflar molt els peus, i va demanar-li de posar-los en remull:

-I tant que sí, després que m'has vingut a veure... -li va contestar l'aigua- Estic més contenta que un gínjol.

Durant una llarga estona no van parar de xerrar i d'explicar-se moltes coses, fins que el Sol va dir a l'aigua:

-Escolta, per què no véns un dia al meu piset i et presento la meva amiga la Lluna?

I l'aigua li va respondre:

-Però mira que n'ets, de feliç! Que no veus que he crescut molt des que anàvem junts a l'escola? La meva família i jo, no hi cabríem al teu pis. Estic segur que és petit.

Però el Sol va insistir a convidar l'aigua:

-No et preocupis, ho aprofitarem per fer-hi obres. A la Lluna i a mi ens fa molta il·lusió que vingueu.

I dit això, el Sol se'n va anar cap a casa seva. I l'aigua va decidir visitar "El piset del Sol i la Lluna".

El piset del Sol i la Lluna era petit però molt acollidor. El Sol i la Lluna, que feia temps que vivien junts i s'estimaven molt, havien fet d'aquell piset un lloc agradable on viure molt feliços.

-Ha arribat l'hora de fer unes quantes reformes -va dir el Sol a la Lluna.

Llavors li va explicar que aviat rebrien la visita de l'aigua i la seva família i calia fer la casa una mica més gran perquè hi cabés tothom.

-Molt bé, tu que ets tan manetes ho faràs molt bé -li va contestar la Lluna.

I el Sol, sense perdre ni un segon, es va posar mans a l'obra.

Dit i fet, va agafar les eines i som-hi! Pim, pam! Pim, pam! Amb més energia que..., bé amb tota l'energia perquè no hi ha ningú amb més energia que el Sol. Va ampliar totes les estances de la casa. Va fer les habitacions més grans, i el menjador, i el lavabo, i el safareig..., tot es veia ampli, lluminós. I en poc temps va tenir-lo a punt per a la visita de l'aigua.

Va arribar el dia i l'aigua va començar a fer camí cap al piset del Sol i la Lluna. Va passar per valls

i muntanyes, va travessar camps i planures, i va avançar jugant a fer zig-zag per entremig d'arbres i esquivant rocs i turons.

Quan l'aigua i la seva família hi van arribar, el Sol i la Lluna descansaven asseguts al sofà:

-Passeu, passeu, que hi ha lloc per a tothom.

I l'aigua va començar a entrar.

-Quanta aigua! -va exclamar la Lluna.

-N'esteu segurs, que podem continuar entrant, la meva família i jo? -

-Sí, sí, entreu que encara queda lloc -van respondre el Sol i la Lluna pensant-se que devia quedar poca aigua per entrar.

Però que equivocats que estaven...! L'aigua va acabar per inundar-ho tot.

El mar i la seva família van ocupar el menjador. Què dic, el menjador? Van ocupar el pis sencer, des de l'entrada fins a l'últim racó. Les tietes gambes no paraven de comentar:

-Aquest pis és massa petit.

I el cosí peixet, que era molt distret i s'estava fent pipí, preguntava sense parar:

-On és el lavabo? Que algú m'ho digui o se m'escaparà aquí al mig.

L'oncle tauró també hi era, i l'avi pop, i els germans peix espasa i peix globus. I enmig de tota aquella gentada, el Sol i la Lluna es trobaven submergits i desorientats, "glub, glub, glub, glub", i com van poder van començar a fer-se senyals l'un a l'altre dient-se que havien de pujar fins a la superfície com fos o s'ofegarien: "glub, glub, glub, glub".

Quin espant! Gairebé ja no els quedava aire! Finalment, el Sol i la Lluna van reaccionar: van agafar molt i molt d'impuls i van sortir disparats. I mireu si va ser fort l'impuls que van anar a parar al cel.

Quanta aigua va arribar a entrar al piset del Sol i Lluna! Tenia raó l'aigua quan va dir al Sol que havia crescut molt, i més que va créixer. Va ocupar el piset del Sol i la Lluna però també es va escampar per les valls i pels barrancs, pels rius i pels oceans, fins i tot va arribar als pols, on viu congelada.

Ara ja sabeu per què el Sol i la Lluna viuen al cel.

Guió: Sandra Gòmez

- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta **5480**](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)